

11. april 2021 - 2. velikonočna nedelja - nedelja Božjega usmiljenja

(Apd 4,32-35) TUKAJ

Apostolska dela poznajo posebnost, ki bi ji lahko rekli *pripovedi, ki služijo kot povzetek*. Slovenski prevajalci so tem odlomkom dali posebne naslove, ki jih v izvirnem besedilu ni. Tako imamo odlomek "Življenje prvih vernikov" (2,42-47), nedeljski odlomek, ki ma naslov "Skupna lastnina" (4,32-35), pa odlomek "Znamenja in čudeži" (5,12-16). Ti odlomki govore o dogodkih, položajih in razvoju prve krščanske skupnosti v Jeruzalemu. Ne nudijo nam toliko točne zgodovinske opise zunanjih pogojev, v katerih so živele prve krščanske skupnosti, ampak so predvsem literarno sredstvo, ki služi za osvetlitev določenih temeljnih dejstev in nekaterih važnih značilnosti krščanskega skupnega življenja. Zato težijo k idealiziranju, kar se kaže predvsem, kadar posplošijo posamezne primere, da bi pokazali idealni razvoj skupnosti. Tako naš odlomek posploši in idealizira dejanje Jožefa Barnaba, ki je prodal svojo njivo in izročil denar apostolom, ob čemer pisec poudarja, da »nihče ni trdil, da je to, kar ima, njegova last,« in da so tisti, »ki so prodajali zemljišča ali hiše,« izkupiček prinašali apostolom.

Treba je tudi povedati, da Luka teh "povzetkov" ne postavlja v vrsto enega za drugim, ampak jih razmešča znotraj svojega spisa, ki govori o dogodkih v Jeruzalemu. Na ta način kot "redaktor" (urejevalec) združuje razne pripovedi, ki so bile večkrat vezane na posamezne osebnosti in tako posamezne posebne dogodke posploši. Kot posamezne pripovedi, ki so raztresene po vseh Apostolskih delih, ki govore o stalnem večanju števila vernikov, dajejo podobo misijonarske Cerkve v neprestani rasti, tako "povzetki", raztreseni tu in tam, dajejo vtis nekega stalnega zgodovinskega razvoja krščanske skupnosti, kar ponovno kaže njihovo nagnjenost k idealiziranju.

"Povzetek", ki ga beremo na belo nedeljo, pokaže naslednjo zgradbo: osvetli edinstvo vernikov, ki najde svoj izraz v skupni lasti dobrin (v. 32); govori o učinkovitem pričevanju apostolov in milosti, ki so je bilo deležni vsi (v. 33); spominja, da so tisti, ki so posedovali dobrine, skrbeli za reveže (v. 34).

Ko vemo, da je to v bistvu "povzetek", ki osvetljuje en vidik življenja prve Cerkve, se je treba

seveda vprašati, kako s prvi kristjani do tega prišli. Širši poglede v Apostolska dela nam pove, da je bila molitev, zasebna in skupna, važna postavka v njihovem življenju. Le tako so se lahko zanesli, da bo Sv. Duh vodil njihovo skupnost po pravi poti. To je pa pogoj, ki velja danes tako kot takrat. Vse naše sanje o popolni, ubogi in ekumensko odprti Cerkvi bodo propadli, če ne bo naša prva in največja skrb obrnjena v duhovnost Cerkve. Gotovo je prav, da se z vsemi silami upiramo tistim, ki nas hočejo zvleči nazaj v totalitarnost propadlega sistema, toda če to prizadevanje ne bo temeljilo na molitvi in pokori, bo vse zastonj.

To je tudi pogoj za dosego Božjega usmiljenja, ki ga praznujemo na to nedeljo in ga je razglasil sv. Janez Pavel II. 30. aprila 2000. Res je, da je Božje usmiljenje brezmejno, res je pa tudi, da je nedosegljivo, če se človek ne poniža in ne prosi zanj. Dano nam bo po molitvi, zakramentalnem življenju in solidarnosti z vsemi, ki so v duhovni ali materialni stiski.